

Prædiken søndag d. 28. januar 2017.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Apg. 9,1-9 & Luk 5,27-32

Vi er godt i gang med vores gudstjeneste serie GPS.

For et menneske, som ikke kan finde vej, er en GPS en fantastisk ting. Jeg bruger den hele tiden. I sidste uge talte vi om, at det er ret vigtigt at have styr på destinationen. Det er ikke ligegyldigt, hvor man havner.

Nogen gange, når man bare taster en destination ind, og kører efter anvisningerne, kan det godt blive som om at turen bare skal overstås. I dag handler det om, at selv rejsen også er vigtig.

H.C. Andersen forstod vigtigheden, at han sagde: At rejse er at leve!”

I bibelens univers er det ganske ofte på vejen mod et eller andet, at Gud viser sig og mennesker må indse, at det skal noget andet end, der hvor de troede de skulle hen.

Mødet med Gud kan opleves som at blive slået en ud af kurs, men også gøre at man får et nyt mål.

Et godt eksempel er Paulus, som egentlig her stadig hedder Saulus. Han får en afgørende oplevelse på vejen. En oplevelse, som slår ham helt ud af kurs, men også en oplevelse, som giver ham et helt nyt mål. En oplevelse så epokegørende, at han må kalde sig noget nyt. Det er her han bliver til Paulus.

2 af 5

Ved ved, hvor Paulus er på vej hen. Han skal til Damaskus. Det som er hans ærinde er det ikke særligt noble, han vil arrestere nogle af de her nye kristne, som er begyndt at samles rundt om, fordi historien om Jesus for mange, som har hørt og set ham, oplever, at det forvandler deres liv. De må samles i fællesskaber og de må udleve den kærlighed, de er blevet mødt med. Det gør jo at de f.eks. tager sig af de fattigste. Og den slags mennesker, er farlige!

Han var på vej til Damaskus for at fængsle de, der hørte til VEJEN.

Hørte de ikke til kiren? Jo, men de første disciple havde hørt prædiken fra sidste uge, så de forstod at kirken ikke er destinationen. Desuden var kirken, som vi kender den ikke opfundet.

De første kristne kaldte sig vejens folk. Det at de havde fundet tro, havde nemlig givet dem oplevelsen af, at der var retning i livet. Men også den opfattelse, at de hele tiden var på vej i deres iver, for at gøre godt for mennesker.

I Kaperanum sad Levi, der var tolder. Han var en af dem, som mange ikke brød sig om, fordi han opkrævede told af de varer, som gik forbi hans toldbod.

Pludselig står Jesus foran ham. Jesus siger noget til ham.

Jesus siger ikke: "Tro på mig!" Nej, Jesus siger: "Følg mig!"¹

Jesus udfordring til Levi, er ikke en udfordring til at sidde i en kirke søndag formiddag. Det er ikke en udfordring til at synge

¹ Luk 5,27

3 af 5

gospel hver torsdag. Det er ikke en udfordring til at finde et fællesskab, hvor man er holdt af som man er.

Det er en udfordring til at begynde et nyt liv, et nyt liv, hvor man følger efter Jesus. Man ser på ham, og efterligner hvad han gør. Det er faktisk sådan man er er kristen.

Når jeg tænker over det, så lyder det ikke umiddelbart tillokkende, men ikke desto mindre er der mennesker, som vælger det.

Det gjorde Levis også. Han lod alt ligge, rejste sig for fulgte Jesus.² Levi skiftede altså retning i sit liv. Det er det vi med et noget slidt og misforstået udtryk kalder omvendelse.

At skifte retning i livet.

Saulus var på vej til Damaskus for at arrestere alle dem, der fulgte efter Jesus på vejen.

På vejen oplever Saulus imidlertid, at han blændes af et lys, der er så stærkt at han falder til jorden og ikke kan se.

Saulus var en klog og veluddannet mand. Det er en af grundene til at vi har hans breve i bibelen. Det var ikke almindeligt at kunne læse og skrive som ham.

En stemme lød: "Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?"«

² Luk 5,28

v5 Han svarede: »Hvem er du, herre?« Han sagde: »Jeg er Jesus, som du forfølger. **v6** Men rejs dig og gå ind i byen, så vil du få at vide, hvad du skal gøre.«³

Når Saulus forfølger Vejens folk, forfølger han Jesus.

Jesus siger ikke til ham, at han skal rejse sig op og begynde at tro. Jesus siger rejs dig og gå ind til byen.

Lang historie kort, så ændrer denne oplevelse fuldstændigt Saulus' perspektiver på tilværelsen. Han begynder at tro og erfarer selv, at det at tro på Jesus, er at være i bevægelse. At være på vej.

Det er præcis det samme, vi udfordres til.

Ikke til at sidde i en kirke og have det hyggeligt. Men til at efterfølge Jesus. Han siger ikke tro på mig! Han siger: "Følg mig!"

Vi udfordres - kaldes - til bevægelse og det at efterleve Jesus. Tro kan ikke kun klares med tanker og ord, det kræver handling.

Det kræver at vores kirke hele tiden er i forandring. Der er derfor at Vision 2020 er så vigtig for den siger noget om, hvor vi skal hen. Den målet. Ultimativt er det naturligvis himlen, der er målet, men indtil da sigter vi efter Vison 2020.

Vi er en kirke, som er på vej. Du og jeg er på vej på vores trosrejse.

Vi aner ikke hvad vejen bringer. Kun at Jesus siger følg mig.

³ Apg 9,5-9

5 af 5

Og det gør vi gerne med alle de knubs, som det kan give.

Navnet på vores kirke er egentlig et navn givet som øgenavn. Metodist er et ordspil på vejens folk. Men det vidste de, som gjorde nar af de første nok ikke.

Men den historie må du få på et andet tidspunkt.

Vi er vant til at GPS siger. ved næste afkørsel hold til højre.

Men den stemme, som vi skal lytte til siger: Følg mig!

Amen.